

عنوان مقاله:

تحلیل نحوی ساخت کنایی بر پایه شواهدی از زبان کردی

محل انتشار:

فصلنامه زبان پژوهی، دوره 4، شماره 7 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 33

نویسنده:

یادگار کریمی - بلوار پاسداران، دانشگاه کردستان، دانشکده ادبیات و زبانهای خارجی، گروه زبان شناسی و زبان انگلیسی

خلاصه مقاله:

هدف از نگارش این مقاله، به دست دادن تحلیلی جامع از نحو ساخت کنایی برپایه مشاهدات داده‌های زبان کردی است. در این پژوهش، با استناد به سیر تاریخی فعل‌های کنایی و همچنین ذکر شواهدی از ساخت‌های شبه‌کنایی، مانند گزاره داشتن، گزاره خواستن، شکل مجهول ترفعل‌های دو مفعولی و نمونه‌های مشابه از لهجه هورامی، استدلال کرده ایم که الگوی کنایی، در ساخت‌هایی نمایان می‌شود که فعل متعدی (کنایی) نتواند به مفعول، حالت مفعولی بدهد و فاعل توسط یک هسته الحاقی، با گروه فعلی ادغام شود. در این تحلیل، گروه اسمی مفعول، با وجود فعل متعدی غیر مفعولی، با هسته گروه زمان، ارتباطی از نوع تطابق می‌یابد و از این طریق، حالت فاعلی می‌گیرد. گروه اسمی فاعل نیز در جایگاه مشخصگر گروه الحاقی، وارد مرحله اشتقاق می‌شود و پس از تطابق با هسته گروه الحاقی، حالت به‌ای می‌گیرد. در رویکرد مورد نظر در این مقاله، ساخت کنایی، الگویی جداگانه و یا زبان ویژه نیست؛ بلکه پدیده‌ای ثانویه و پیامد منطقی و طبیعی تعامل فرایندهای مستقل در نحو زبان‌های کنایی است.

کلمات کلیدی:

ساخت کنایی، گروه الحاقی، تطابق، مطابقه، فعل غیر مفعولی، حالت ساختاری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1016822>

